

Sygn. akt III Ca 64/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Roman Troll

Sędziowie Sądu Okręgowego: Mirella Szpyrka

A. Ż.

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2020 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowa im. F. S.
w G.

przeciwko R. B. (1) i H. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 18 września 2018 r., sygn. akt I C 586/18

1) **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2. o tyle tylko, że:**

a) **zasądza od pozwanej H. B. na rzecz powódki 59433,56 zł (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta trzydzieści trzy złote i pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 21 lutego 2018 r.,**

b) **zasądza od pozwanej H. B. na rzecz powódki 8394 zł (osiem tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;**

2) **oddala apelację w pozostałej części;**

3) **zasądza od pozwanej H. B. na rzecz powódki 5694 zł (pięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Artur Żymełka SSO Roman Troll SSO Mirella Szpyrka

Sygn. akt III Ca 64/19

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym 21 lutego 2018 r. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. w G. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych R. B. (1)

i H. B. 59879,73 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych od wniesienia pozwu oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że jej roszczenie wynika z zawartej przez pozwanego oraz pozwaną - współpożyczkobiorczyni, umowy pożyczki 62000 zł, która miała być spłacona w ratach, ale nie były one regulowane w ustalonych terminach; umowę wypowiedziano, a na żadaną kwotę składają się: 56935,20 zł z tytułu niespłaconego zadłużenia z umowy pożyczki oraz 2944,53 zł jako suma odsetek karnych oraz zwykłych.

Na rozprawie 18 września 2018 r. pozwana potwierdziła, że zawarła umowę, zakwestionowała jednak kwotę zadłużenia. Podała, że nie miała świadomości zadłużenia, które zostało przeznaczone na spłatę innych kredytów, ponieważ główny pożyczkobiorca posiadał zadłużenie z powodu przeznaczania środków na uzależnienie od alkoholu i hazardu.

Wyrokiem z 18 września 2018 r. Sąd Rejonowy w R. odrzucił pozew w stosunku do pozwanego R. B. (1) (pkt 1.) oraz oddalił powództwo przeciwko H. B. (pkt 2.).

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych; powódka zawarła z R. B. (2) jako pożyczkobiorcą oraz H. B. jako współpożyczkobiorcą 22 kwietnia 2016 r. umowę pożyczki, która została przeznaczona na spłatę zobowiązań finansowych pożyczkobiorcy w innych bankach; zawarto ją do dnia 11 kwietnia 2026 r., a całkowita kwota do spłaty wyniosła 83768,28 zł; ustalono, że spłata pożyczki będzie następować poprzez dokonywanie potrąceń należności wynikających z umowy z rachunku; powódka zastrzegła prawo wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia całej pożyczki po upływie wypowiedzenia w stan natychmiastowej wykonalności w przypadku gdy pożyczkobiorca nie zapłacił dwóch kolejnych pełnych rat pożyczki. 14 listopada 2017 r. powódka sporządziła wypowiedzenie umowy, w którym wskazano, że wysokość przeterminowanego zadłużenia wynosi 3073,32 zł. Wypowiedzenie adresowane do R. B. (1) odebrała H. B., następnie powódka sporządziła zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy dla pożyczkobiorcy oraz zawiadomienie o zaległościach, które nadano dla H. B.. Powódka sporządził wezwania do zapłaty, które nadała dla R. B. (1). R. B. (1) zmarł 2 lutego 2018 r.

Przy tak dokonanych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy, przywołując regulacje art. 199 §1 k.p.c., odrzucił pozew co do R. B. (1), gdyż zmarł on przed jego złożeniem. Ponadto, przywołując regulacje art. 720 §1 k.c., art. 35 ustawy z 5 listopada

2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 227 k.p.c. oraz art. 6 k.c., oddalił powództwo wobec H. B., gdyż powódka nie wykazała, aby skutecznie wzywała pozwanych do zapłaty, aby doręczyła zawiadomienie o wypowiedzeniu pozwanej, a nie sposób zweryfikować w jaki sposób powódka obliczyła należność dochodzoną pozvem, w jakiej kwocie pozwani nie spłacili kapitału i w jakiej wysokości posiadali zadłużenie (nie można obciążyć pozwanej spłatą zadłużenia zmarłego pożyczkodawcy wobec nieudowodnienia roszczenia). Zaznaczył Sąd Rejonowy, że pozwana kategorycznie zaprzeczyła wartości dochodzonego roszczenia, a powódka nie podjęła dalszej inicjatywy dowodowej w kierunku jego wykazania, zaś dokumenty dołączone do pozwu nie okazały się wystarczające (powódka nie sprostowała obowiązkowi z art. 6 k.c.). Na podstawie dokumentów dołączonych do pozwu nie sposób było uznać, aby skutecznie wykazała, czy,

a jeżeli tak to w jakiej kwocie pozwany nie spłacił pożyczki i czy istotnie zadłużenie pozwanych wynosi 59879,73 zł; powódka podała, że zadłużenie z tytułu pożyczki wynosi 56935,20 zł, podczas gdy w zawiadomieniu o wypowiedzeniu umowy wskazywała, że zadłużenie wynosi ponad 3000 zł, w umowie wskazano, że całkowita kwota do spłaty wynosi 83768,28 zł. Powódka dołączyła sporządzone przez siebie rozliczenie wysokości zadłużenia, ale kwoty wpłaty pożyczki nie wynikają z zestawienia operacji na rachunku, tym samym nie sposób ustalić, w sposób nie budzący wątpliwości, czy, kiedy i w jakich kwotach pożyczka była spłacana. Zestawienia operacji na rachunku objęły jedynie wpłatę pożyczki, wypłaty na rzecz innych banków i spłat innych zobowiązań oraz wskazały 33 zł salda końcowego. Dokument ten nie koreluje z wyliczeniem powódki. Niewiadomo też dlaczego w rozliczeniu powódka liczyła spłatę pożyczki od 62000 zł w sytuacji, gdy w umowie kwotę do spłaty ustaliła na 56935,20 zł. Nie wynika z dowodów przedłożonych przez powódkę, czy pozwany spłacił kilka tysięcy czy też kilkadziesiąt tysięcy złotych, zaś pozwana, znając dowody dołączone do pozwu, zaprzeczyła wysokości żądania, a więc samo wyliczenie powódki nie mogło zostać uznane za udowodnienie powództwa.

Apelację od tego wyroku, w części dotyczącej jego pkt. 2. (oddalenia powództwa), złożyła powódka, zarzucając mu naruszenie: art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. poprzez ich niewłaściwą interpretację oraz błędne przyjęcie, że nie wykazała, aby pozwani nie spłacili pożyczki oraz w jakiej wysokości jest zadłużenie pozwanych; art. 231 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów przez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i nieuwzględnienie roszczenia powódki pomimo tego, że wykazała fakt umowy wykonanie umowy pożyczki, jej wypowiedzenia oraz wysokość dochodzonego roszczenia; art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 61 k.c. poprzez sprzeczność istotnych ustaleń sądu z zebrany w sprawie materiał dowodowym i błędne przyjęcie, że wypowiedzenie umowy z 14 listopada 2017 r. nie było skuteczne, a pozwani nie byli wzywani do zapłaty.

Przy tak postawionych zarzutach wniosła o zmianę pkt. 2. zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki 59879,73 zł z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 21 lutego 2018 r. oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje.

Jednocześnie wniosła o dopuszczenie przez sąd II instancji dowodu z zestawienia operacji na rachunku IKS+ pożyczkobiorcy, wskazując że potrzeba jego powołania wynika dopiero na etapie postępowania apelacyjnego w związku z błędnymi ustaleniami Sądu Rejonowego, pozostającymi w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym przedłożonym przez powódkę oraz celem poparcia zarzutów i twierdzeń zawartych w apelacji. Do apelacji dołączyła zestawienie operacji z rachunku płatniczego IKS+ za okres od 22 kwietnia 2016 r. do 16 listopada 2018 r. / k. 90-100v./ oraz szczegółowe rozliczenie zadłużenia /k. 87-89/.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej, oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentów dołączonych do apelacji oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję wysokości 4067 zł.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje je za własne, należało je jednak uzupełnić, o wynikające z materiału dowodowego zgromadzonego przez sąd I instancji dalsze okoliczności faktyczne sprawy, a także usystematyzować.

Z materiału dowodowego dołączonego przez powódkę do pozwu wynika, że:

- niespłacony kapitał z kredytu to 56935,20 zł, a całkowita kwota udzielonej dwojga pozwany, będących członkami kasy, pożyczki (kredytu konsumenckiego) do 11 kwietnia 2026 r. wynosiła 62000 zł;

- raty miały być regulowane po 699,95 zł miesięcznie, do 11. dnia każdego kolejnego miesiąca kalendarzowego począwszy od 11 czerwca 2016 r., były one dodatkowo powiększane o składkę członkowską (15 zł), ale tej składki w toku tego postępowania powódka nie dochodzi;

- ostatnia terminowa spłata miała miejsce 11 czerwca 2017 r. i po jej rozliczeniu kapitał pozostający do zapłaty wynosił 57100,68 zł;

- kolejna wpłata wpłynęła 11 lipca 2017 r., ale w wysokości 73,36 zł, co spowodowało zaliczenie jej jedynie na odsetki umowne (73,36 zł), zaś w rzeczywistości odsetki te zgodnie z harmonogramem spłat wynosiły 289,10 zł – z tego wniosek, że odsetki umowne za lipiec 2017 r. zostały uregulowane jedynie w części, ale z rozliczenia wysokości zadłużenia dołączonego do pozwu wynika, że dalszej części tych odsetek (215,74 zł) powódka nie dochodzi w tej sprawie, bo – zgodnie z jej rozliczeniem /rozliczenie wysokości zadłużenia k. 46-46v./ – nie były one wymagalne na 14 listopada 2017 r.

Brak twierdzeń powódki, co składa się na wysokość odsetek wskazanych przez nią

w rozliczeniu wysokości zadłużenia na 1535,11 zł /k. 46-46v./ - to zaś ją obciąża, aby wyraźnie wskazać podstawą wyliczenia tej kwoty; w tym zakresie powódka nie przedstawiła żadnych twierdzeń, a więc trudno uznać, aby można było zweryfikować tę kwotę; to oznacza, że ta kwota weryfikowalna jest tylko do 1164,17 zł - to rezultat ze zsumowania wskazanych przez nią odsetek umownych należnych na 14 listopada 2017 r. (od sierpnia do listopada 2017 r.).

W rozliczeniu /k. 46-46v./ powódka wskazuje, że należne są odsetki karne w wysokości 18,78 zł i zostały one rozliczone we wpłacie z 20 września 2017 r., ale nie wskazuje sposobu wyliczenia tych odsetek, to też uniemożliwia weryfikację w tym zakresie jej żądania. Dlatego też pobranie przez nią odsetek w tej wysokości z tytułu tej wpłaty nie może być uznane za właściwe, a co za tym idzie o tę na kwotę należy pomniejszyć dochodzone przez powódkę i wykazane odsetki umowne na 1164,17 zł, co daje 1145,39 zł.

Z uwagi na wypowiedzenie umowy kredytu skierowane do R. B. (1), a odebrane przez pozwaną 20 listopada 2017 r., zgodnie z postanowieniami umowy, kredyt stał się wymagalny, a wypowiedzenie skuteczne 21 grudnia 2017 r. Dlatego od tego dnia należne są odsetki karne od całości zadłużenia z tytułu kapitału. Powódka właściwie je wyliczyła od kwoty niespłaconego kapitału (56935,20 zł) na 1353,97 zł, dodatkowo odejmując od tej kwoty złotówkę, którą strona pozwana uiszcza, niemniej jednak powódka nie wskazuje w jakiej dacie, ale nie ma to większego znaczenia, gdyż ostatecznie w tej części powódka dochodzi 1352,97 zł.

Brak twierdzeń powódki, co do sposobu wyliczenia odsetek wskazanych jako karne w jej rozliczeniu wynoszących 56,45 zł, dlatego też nie można ich uznać jako właściwie wyliczonych i weryfikowalnych.

Do pozwanej i H. B. były kierowane przez powódkę wezwania do zapłaty poprzedzające wypowiedzenie, a do pozwanej dodatkowo powiadomienie o wypowiedzeniu umowy wzywające także do zapłaty.

W przypadku udzielenia pożyczki wielu członkom kasy na podstawie jednej umowy, każdy z nich ponosi solidarną odpowiedzialność za całość zobowiązania (§ 4 ust. 2 regulaminu).

Okoliczności faktyczne wyżej wymienione wynikają z umowy pożyczki /k. 16-18v./, z regulaminu /k. 19-20/, z wypowiedzenia umowy z dowodem doręczenia /k. 21-22v./, z zawiadomień o zaległościach i wypowiedzeniu z dowodami nadania /k. 23-28/, z wezwań do zapłaty z dowodami nadania /k. 34-38/, z harmonogram spłat /k.31-33/, z rozliczenia wysokości zadłużenia /k. 46-46v./.

Powyższe wskazuje, że wykazane roszczenia powódki wynoszą 59433,56 zł. Tylko w niewielkim zakresie, co do niewskazanych wysokości dochodzonych kwot odsetek karnych (sposobu wyliczenia tych odsetek) jej roszczenie jest niezasadne, bo nie zostało w tej części wykazane.

W toku postępowania przed sądem I instancji pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, a jedynie zakwestionowała kwoty zadłużenia w sposób ogólny, podkreślając, że nie miała świadomości wysokości tego zadłużenia, a zostało ono przeznaczone na spłatę innych kredytów. W tej części należy zaznaczyć, że pozwana jako współpożyczkobiorca musiała mieć pełną świadomość wysokości udzielonej pożyczki, albowiem wynika ona wprost z treści podpisanej przez nią umowy, wynika z niej także na co będą przeznaczone środki i w jakich wysokościach. Na spłatę innych zobowiązań w innych bankach i w (...) przeznaczono 59111 zł /umowa pożyczki k. 16-18v./. Dlatego też zarzuty dotyczące tego, iż nie miała ona świadomości wysokości zadłużenia są bezzasadne. Pozwana także nie podnosi, aby poza spłatami rat wskazanymi przez powódkę były regulowane jeszcze inne raty.

Ponadto pozwana wskazała, że nie otrzymała wezwania do zapłaty ani żadnego wypowiedzenia umowy. Niemniej jednak w aktach sprawy znajdują się dowody nadania listami poleconymi kierowanych do niej wezwań do zapłaty - są to zawiadomienia o tym, że są zaległości w spłacie i wskazanie w jakiej wysokości oraz kiedy powinna nastąpić wpłata. Dodatkowo to pozwana odebrała wypowiedzenie kierowane do R. B. (1), a tego samego dnia zostało też do niej wysłane listem poleconym zawiadomienie o tym wypowiedzeniu.

Dowody nadania przesyłek poleconych stanowią dokumenty urzędowe [por. art. 17 ustawy z 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1481)]. W orzecznictwie wskazuje się, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z 17 marca 2010 r. (sygn. akt II CSK 454/09, OSNC 2010/10/142), że brak potwierdzenia odbioru takiej przesyłki nie oznacza, że nie została ona doręczona, gdyż nieodebrana w terminie odbioru, zwracana jest nadawcy; jeżeli zaś nadawca otrzymał potwierdzenie nadania, a operator nie zwrócił mu tej przesyłki, można domniemywać, że została doręczona adresatowi; dowód nadania takiej przesyłki stanowi domniemanie doręczenia jej adresatowi, który może je obalić, wykazując, że nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią. Także w literaturze wskazuje się na to orzecznictwo i związane z nim kwestie dowodowe (por. J. G.: [w:] K. cywilny. T. K. do art. 1-352, pod red. M. G., W. 2018 r., wyd. 2, nb. 8-9 do art. 61; M. S.: [w:] K. cywilny. T. K.. Art. 1-449¹⁰, pod red. K. P., W. 2018 r., wyd. 9., nb. 11 do art. 61, który wskazuje, przywołując orzecznictwo, że dowód nadania przesyłki poleconej stanowi dowód prima facie jej doręczenia].

Niewystarczające są więc, w okolicznościach faktycznych sprawy, same twierdzenia pozwanej, że nie otrzymała przesyłek do niej kierowanych. We wskazanych okolicznościach faktycznych nie wystarczy bowiem samo zaprzeczenie. Przesyłki polecane były bowiem nadane, a pozwana nawet nie twierdzi, że zwrócono je do nadawcy, podczas gdy przesyłkę kierowaną do pozwanego (wypowiedzenie), w tym samym dniu, co zawiadomienie o wypowiedzeniu kierowanie do niej, odebrała osobiście. Nie ma więc żadnych podstaw, aby uznać, że przesyłki polecane kierowane do pozwanej nie dotarły; adres zaś był prawidłowy.

Dlatego też jej twierdzenia, zaprzeczające tym okolicznościom, są zupełnie bezzasadne, albowiem z dowodów wynika, że zarówno do wypowiedzenia, jak i wcześniej do wezwań do zapłaty doszło.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy powódki złożony w apelacji, albowiem nic nie stało na przeszkodzie, aby zestawienie operacji z tego rachunku przedstawić już w toku postępowania przed sądem I instancji, a dodatkowo z tego dokumentu nie wynika kwestia związana ze sposobem wyliczenia odsetek karnych, zaś przedstawione do pozwu dokumenty w sposób wystarczający potwierdzają wysokość roszczenia powódki w zasadniczej części, o której była mowa wyżej. W tym zakresie Sąd Okręgowy oparł się na regulacji art. 381 k.p.c.

Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, że wskazanie przez powódkę dopiero w apelacji w jaki sposób doszło do wyliczenia odsetek karnych dotyczy tylko 18,78 zł, ale nie wskazuje już ona nawet w jaki sposób doszło do wyliczenia tych odsetek na 56,45 zł. Niemniej jednak wskazanie sposobu tego wyliczenia (18,78 zł) też w tym zakresie jest spóźnione, bo w toku postępowania przed Sądem Rejonowym powódka w ogóle nie wskazywała sposobu tego wyliczenia, a nic nie stało temu na przeszkodzie. Pozwana zaś zaprzeczyła wysokości roszczenia, a więc należało je wykazać (art. 6 k.c.). Dlatego też Sąd Okręgowy postanowił pominąć te nowe – wskazywane przez powódkę – fakty w oparciu o regulację art. 381 k.p.c.

Powyzsze okoliczności wyraźnie wskazują na to, że powódka miała prawo, ale także też obowiązek związany z tym, aby wypowiedzieć umowę, gdyż ostatnia terminowa spłata raty pożyczki została uregulowana 11 czerwca 2017 r. Obowiązek wypowiedzenia tej umowy wynika z dbałości o interesy powódki, gdyż konieczne było jej działanie, aby doprowadzić do wymagalności całego roszczenia. Wymagalność brana jest zaś pod uwagę przy wyliczaniu okresu przedawnienia, który uwzględniany jest z urzędu, gdy żądanie spełnienia roszczenia jest skierowane przeciwko konsumentowi (art. 117 § 2¹ k.c. w związku z art. 120 § 1 i 2 k.c.).

Powódka wskazywała jakie raty były zapłacone, w jakiej wysokości udzielono pożyczki, w jakich wysokościach miały następować spłaty i jak były rozliczane wpłaty, a różnica pomiędzy wpłatami stanowi o jej roszczeniu, dodatkowo powiększonym o odsetki, o których była mowa wyżej.

Niezrozumiałe jest stanowisko Sądu Rejonowego, który wskazuje, że nie sposób ustalić czy, kiedy i w jakich kwotach pożyczka była spłacana, bo przecież to wynika z rozliczenia wysokości zadłużenia i twierdzeń powódki /k. 46-46v./ . W

umowie całkowita kwota pożyczki została oznaczona na 62000 zł, a wysokość zobowiązań, które została przeznaczona spłata tej pożyczki wyniosła 59111 zł, zaś różnica wysokości, jak wynika z zestawienia operacji, 2889 zł /k. 39-39v./, to zlecenia przelewu na 1212 zł oraz 1164 zł na (...) oraz 434 zł tytułem opłaty i prowizji za udzielenie pożyczki, co spowodowało saldo końcowe na 33 zł na plusie. Ponadto zarówno w wypowiedzeniu umowy /k. 21/, jak i w zawiadomieniu o nim /k. 23/ jest wskazane zadłużenie (3073,32 zł) liczone na 14 listopada 2017 r. – wyraźnie wynika to z ich treści; wskazuje się tam też, że 11 grudnia 2017 r. będzie wymagalna kolejna rata (699,95 zł); z tych dokumentów wynika też, że brak dokonania zapłaty 3073,32 zł w terminie 30 dni spowoduje wymagalność całej pożyczki.

Pozwana w żaden sposób nie wskazywała, aby regulowała jakiekolwiek inne jeszcze należności oprócz tych wskazanych przez powódkę. To ją obciąża zaś ciężar dowodowy wykazania, że spłaciła więcej niż wskazuje powódka (art. 6 k.c.). Nie ulega zaś żadnej wątpliwości, że wskazane przez powódkę należności wpłacone przez stronę pozwaną rozliczone zostały na spłatę pożyczki zgodnie z wyżej poczynionymi uwagami.

Trzeba także podkreślić, że pozwana nie była poręczycielką udzielonej pożyczki, lecz współpożyczkobiorcą. Odmienne twierdzenia apelacji nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy, w tym w samej umowie pożyczki /k. 16-18v./, są one zupełnie niezrozumiałe.

Dlatego też, na podstawie art. 720 § 1 k.c., należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki 59443,53 zł wraz z żądanymi odsetkami, albowiem pożyczka nie została w całości uregulowana, a pozwana uregulowała ją jedynie w części, tylko w niewielkim zakresie regulując zobowiązanie główne. Odsetki maksymalne za opóźnienie wynikają z umowy stron – punkt 23. w związku z punktem 21. /k. 16-18v./ – i orzeczono o nich na podstawie art. 481

§ 1, 2 i 2¹ k.c.

Dlatego też zarzuty apelacji w zasadniczej części okazały się zasadne. Niemniej jednak w pozostałym zakresie, co do odsetek karnych i sposobu ich wyliczenia, którego ostatecznie przed Sądem Rejonowym strona powodowa nie wskazała i nie wykazała (art. 6 k.c.), apelacja okazała się bezzasadna.

Uwzględnienie żądania powódki w zasadniczej części spowodowało także konieczność orzeczenia o kosztach postępowania przed sądem I instancji – rozliczono je na podstawie art. 100 k.p.c., gdyż powódka w nieznacznym zakresie przegrała sprawę i pozwana powinna je zwrócić jej w całości. Na te koszty składają się: opłata od pozwu – 2994 zł i wynagrodzenie pełnomocnika – 5400 zł wyliczone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie:

- a) art. 386 § 1 k.p.c., należało orzec jak w pkt. 1. wyroku,
- b) art. 385 k.p.c., należało apelację w pozostałej części, jako bezzasadną, oddalić jak w pkt. 2. wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie w art. 100 k.p.c., albowiem pozwana powinna ponieść w całości jego koszty, gdyż tylko nieznacznym zakresie powódka przegrała sprawę. Na koszty tego postępowania składają się: opłata od apelacji – 2994 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki – 2700 zł wyliczone na podstawie

§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265) oraz § 10 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia.

SSO Artur Żymełka SSO Roman Troll SSO Mirella Szpyrka